

174

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

ROMULUS BĂRBULESCU — GEORGE ANANIA

CONSTELAȚIA DIN APE

★

STĂPÎNUL STIHIILOR

EDITATA DE REVISTA ȘTIINȚA și TEHNICA

ROMULUS BĂRBULESCU — GEORGE ANANIA

CONSTELAȚIA DIN APE

★

Stăpînul stihiilor

Coperta - desen : DUMITRU IONESCU

Colecția „Povestiri științifico-fantastice"
Anul VIII — Nr. 174 — 15 februarie 1962

Organizarea primului concurs internațional din țările socialiste pentru cele mai bune povestiri de anticipație

— În ultimii ani literatura științifico-fantastică, oglindind mersul vieții, victoriile omului în lupta lui neîntreruptă cu forțele naturii, a cunoscut o mare dezvoltare, cîștigînd tot mai mult interesul multor milioane de cititori.

Pentru a stimula dezvoltarea pe mai departe a literaturii de anticipație și pentru a strînge și mai mult legăturile dintre scriitori și redacții, revista sovietică „Tehnika Molodioji" a inițiat organizarea unui concurs internațional pentru cele mai bune povestiri științifico-fantastice. La această Olimpiadă literară participă revistele de popularizare a științei și a tehnicii din țările socialiste.

Acest concurs se va desfășura în două etape.

Prima etapă a concursului va fi realizată, în țara noastră, de redacția revistei „Știință și tehnică" și a Colecției „Povestiri științifico-fantastice".

La acest concurs pot participa scriitori și oameni de știință, ingineri și studenți, tineri muncitori și țărani, toți aceia care iubesc și se simt atrași spre genul literaturii științifico-fantastice.

Povestirile trimise la concurs trebuie să prezinte într-o formă interesantă și atrăgătoare perspectivele strălucite ale dezvoltării științei și tehnicii, avîntul temerarei gîndiri creatoare. Aprecierea schițelor, a nuvelelor și a povestirilor primite pentru concurs va fi făcută de un juriu.

Lucrările trimise nu trebuie să depășească 20 de pagini dactilografiate (la 2 rînduri). Termenul ultim de predare este de 1 iunie 1962. Povestirile vor fi trimise în două

exemplare pe adresa: Redacția Colecției „Povestiri științifico-fantastice", Piața Scînteii nr. 1, București, cu mențiunea „Pentru concurs".

Cele mai bune lucrări vor fi publicate în Colecția noastră și premiate după cum urmează:

Premiul I .... **3000 lei**
Premiul II .... **2000 lei**
Premiul III .... **1000 lei**
5 mențiuni .... **a 500 lei**

Lucrările meritorii care nu vor obține premii sau mențiuni vor fi publicate în Colecția noastră.

Povestirile premiate de juriul nostru vor fi trimise spre examinare juriului internațional în cadrul celei de-a doua etape a concursului. Autorii lucrărilor care vor fi apreciate ca fiind cele mai bune vor fi premiați cu călătorii turistice în una din țările participante la concurs.

Aceste povestiri premiate în cadrul celei de-a doua etape vor fi publicate de toate revistele participante la concursul internațional.

Redacția nu înapoiază lucrările din cadrul concursului și nici nu trimite recenzii autorilor.

PARTEA I

CAPITOLUL I

Căpitanul Pitt

Amenințător și tăcut, un nou val gigantic se năpusti către țărmurile insulei. Racheta submersibilă „Buru" își înfipse prora în el, săgetîndu-i coama largă și înspumată, apoi cîteva clipe căzu în gol. Cînd întîlni iarăși masa lichidă, alunecă repede sub ea.

Întunericul nopții se difuzase în apele convulsionate. Bezna era atît de compactă, încît fulgerele uriașe ce despicau cerul păreau pictate pe un perete negru. Tunetele gemeau în adîncuri și piereau imediat.

„Buru" își continuă drumul, acum plutind pe valurile dezordonate, acum dispărînd. Din înaltul cerului cădea mereu o cenușă densă și fină. Vîntul se rostogolea în rafale. Suflarea lui se repezea ca un animal perfid asupra apei, pe care o răsucea, o ridica și o gonea apoi din urmă în neantul înconjurător.

Spre nord-est, în direcția arhipelagului, o coloană de foc țîșnea din apele învolburate, înălțîndu-se pînă la 3 000 de metri deasupra mării. În cele cîteva ore de la izbucnire, erupția vulcanului continuase cu aceeași putere. Chiar atunci, o nouă explozie hăui gravă și înfricoșătoare. Coloana de foc își intensifică strălucirea. Limbile roșii, galbene, argintii urcară tot mai sus, în timp ce un nor uriaș de scîntei se desfăcea ca o ciupercă în înălțimi. Culorile se contopiră într-un portocaliu palid, și un inel de văpaie zvîcni de pe suprafața mării parcă, se repezi de-a lungul stîlpului de foc și se răsfiră cu limbi albastre pe cerul negru. În jurul coloanei eruptive se împleti o ghirlandă dantelată de lumini șerpuitoare. Vălul dens și fierbinte al ploii de cenușă coborî peste zarea strîmtă, adunînd și mai mult întuneric în jurul navei. Undele exploziei, propagate cu repeziciune prin apă, loviră brutal

racheta, pe cînd fulgerele luptau să răzbată dincolo de cenuşa în cădere.

În turela comenzilor, căpitanul Pitt scrută ecranele rotunde. Pete tot mai mari şi mai întunecate semnalau obstacolele din faţa navei. El plescăi zgomotos, îşi roti umerii largi la dreapta şi la stînga şi comandă gutural:

— Coborîm la 150 de metri! Viteza jumătate! Coordonatele, Gill!

Pe ecranul intervizorului apărură coordonatele transmise din cabina ofiţerului secund: 134°15′6″ longitudine estică şi 22°34′49″ latitudine nordică.

— Mulţumesc! „Sumbawa" a mai răspuns?

— Mesajul de acum treizeci de minute!

— Altceva?

— Atît!

— Deci cam la 14 km sud de noul vulcan?

— Da!

— Afurisită treabă! Cercul vulcanic se închide! Continuaţi apelurile! Au trecut deci treizeci de minute.

— 34!

— Şi nimic altceva?

— Nimic!

Căpitanul Pitt se posomorî. Îşi legănă iar umerii de la dreapta spre stînga şi porunci scurt:

— Coborîm la 600 de metri! Direcţia nord-est şi toată viteza! De n-am ajunge prea tîrziu cu orbecăiala asta la întîmplare! Seismologul e tot în salon?

— Da! Vrea să vă vorbească. M-a întrebat ce-am făcut azi, de ce n-am plecat mai devreme.

— Cred că habar n-are! S-a îmbarcat în golful Zondo şi s-a şi închis în cabină! Cînd a plecat de-acolo?

— De aproximativ un sfert de oră. E nerăbdător...

— Bine, bine, trimite-l aici! Numai de povestit nu-mi ardea acum!

În timp ce buzele aspre îi deveniseră ca două linii paralele, Pitt scoase din buzunar o ţigară subţire, o muşcă furios, o aprinse şi trase cîteva fumuri. În încăperea turelei intră seismologul trimis de Centrul de cercetări ştiinţifice. Tînărul, înalt şi slab, purta ochelari.

— Căpitane, sînt gata...

Pitt, nemişcat, îşi fixase privirile pe ecranul radiolocatorului de direcţie, pe care treceau diametral umbrele peştilor. În răstimpuri, luminiţe rotunde se adunau şi se împrăştiau cu repeziciune.

Căpitanul se întoarse încet către seismolog, făcînd cu mîna un gest vag, care aducea pe departe cu o invitaţie spre singurul fotoliu din încăpere:

— Iertaţi-mă, sînt nervos! începu el. Am avut o zi încărcată. Măcar de-aş şti ceva precis despre „Sumbawa" şi Atan

Along! Nu mai dă nici un semn de viață. Dacă ascultau sfaturile mele, nu înțepeneam ca o scrumbie prăjită în rada portului Hobart, așteptînd ordinele Centrului de cercetări. Sau cel puțin nu-l lăsau pe Atan să plece neînsoțit.

— Bine, dar pentru cercetări este ideal! Deși... Am calculat că zona eruptivă va avea o arie mai restrînsă! îl întrerupse tînărul. De aceea ați și rămas atîta timp la Hobart: ca să interveniți numai în caz de pericol.

Pitt își stinse gînditor țigara în scrumiera metalică.

— Mă tem că-i prea tîrziu! șopti el morocănos. Am primit ordinul de plecare abia la ora 17. Iar din Tasmania pînă aici e o bucată de drum! Nici acum nu înțeleg de ce s-a procedat așa cu Atan Along cînd toată populația a fost evacuată în 24 de ore! Dar aveți dreptate și dv: „Sumbawa" poate primi oricînd ajutor. După ce v-ați îmbarcat la Ogala, o navă maritimă a părăsit strîmtoarea, cu ultimii evacuați de pe insulă. La Centrul de cercetări seismice mai rămăseseră un corp tehnic și trei academicieni, dar și ei trebuiau să plece peste două ore cu un avion. Noi eram ultimii oameni aflați pe acele locuri înaintea erupției. Și erupția fusese anunțată pentru ora 21!

Căpitanul Pitt își aprinse o nouă țigară.

— După ce am primit ultimele dispoziții, inclusiv itinerarul rachetei „Sumbawa", pilotată de Atan Along, am încărcat la bord roboții-observatori și materialul științific din portul golfului Zondo. Trebuia să păstrăm legătura permanentă cu echipa de observație aeriană ce patrula deasupra mării. Trebuia, în sfîrșit, să iau legătura cu Atan, pentru a-i acorda ajutor imediat în caz de pericol. Pînă să ducem la bun sfîrșit aceste dispoziții, coborîse noaptea. În jurul orei 20, nava era gata să plece din portul golfului Zondo. Atan Along ne comunica mereu că vom fi anunțați dacă apare vreo primejdie. Acesta era răspunsul său invariabil! Hm! Curajos om! Și hotărît!

— Alo! Căpitane! Satelitul-observator „TAVI 17" comunică!

— Dă-i drumul!

— „Părăsiți zona! Pericol! Erupția în creștere."

— Asta s-o creadă ei! Chiar dacă ne prăjim în lavă, pe Along trebuie să-l salvăm!

— Ce comunic?

— Ce? Nimic!... Ba nu! Comunică: „Fără Atan Along nu ne întoarcem la bază. Punct!"

— Înțeles, căpitane!

— Alo, Gill! Am simțit pînă acum cinci șocuri, ultimul foarte puternic. Ce spun aparatele?

— Rezistăm, căpitane!

— Foarte bine! Păstrați adîncimea!

Rotindu-şi umerii cu un gest aproape mecanic, Pitt îşi privi interlocutorul.

— Unde am rămas? A, da! Atan Along... Aşteptam înfriguraţi chiar la intrarea în golf. Noaptea era liniştită, iar apele mării păreau acoperite cu un strat de ulei în care tremurau stelele. Şuierînd uşor, treceau rachetele echipei de observaţie aeriană. Căutam să-mi alung neliniştea, spunîndu-mi că erupţia va fi ca şi celelalte cu care Marele Cerc de Foc al Pacificului obişnuise lumea. Cînd nu mi-am putut stăpîni încordarea, am vorbit prin radio cu cercetătorii de la punctele de observaţie instalate în preajma noastră. În jurul orei 20,30, cîteva fenomene neaşteptate ne puseră în stare de alarmă. O furtună violentă şi foarte ciudată izbucni fără veste. Vîntul părea că vine din toate părţile, fără o direcţie precisă. Curenţii de aer erau neobişnuit de reci şi puterea lor ne-a înspăimîntat. Cerul rămăsese senin, dar în păturile superioare ale atmosferei apăru o perdea subţire de foc, cînd roşie, cînd portocalie. Închişi în carapacea metalică a navei, eram aruncaţi de colo-colo. Deşi nu se vedeau nori, fulgere orbitoare căzură în jurul nostru. Ofiţerul navigator îmi comunică prezenţa unor furtuni magnetice de o forţă rar întîlnită. Cu toate insistenţele noastre, comunicarea prin radio devenise imposibilă. Legătura cu seismologul Atan Along se întrerupse. Mi-am amintit atunci de gigantica erupţie solară, începută cu o zi înainte şi care era considerată drept cea mai violentă din ultimele secole. Din calculele savanţilor a reieşit că gravitaţia terestră va suferi serioase schimbări în regiunea unde ne aflăm. Am făcut imediat legătură între acest fenomen şi erupţia care urma să înceapă. Nu ştiam dacă trebuie să mă scufund pentru securitatea navei sau să plec în căutarea lui Atan. Echipajul a hotărît să aşteptăm deocamdată cursul evenimentelor. Perdeaua de foc din înalturi devenise roşie ca sîngele şi în jurul ei goneau roiuri de „comete" minuscule. Fulgerele deveniră şi mai orbitoare, iar tunetele se împleteau cu vocile multiple ale curenţilor de aer. La ora 21,01 începu o adevărată canonadă de explozii submarine, care dură aproximativ două minute şi se termină cu o bubuitură înfricoşătoare sub apele mării. Undele seismice ne-au lovit racheta, hotărîte parcă s-o distrugă. Şocul a fost atît de puternic, încît m-am văzut obligat să fac un control rapid al întregii nave. Valul care s-a abătut asupra noastră avea peste 150 m înălţime. Ca să nu fim aruncaţi pe uscat, am pornit înainte cu toată viteza. În acele clipe tragice am reuşit să captez un mesaj de pe „Sumbawa" : „Mă aflu la 5 500 m adîncime, la 48 de kilometri de «Buru». Fisură pe fundul mării. În două ore, conul noului vulcan va ajunge la suprafaţă. Curenţii mă poartă spre locul erupţiei..." Din cauza perturbaţiilor legătura s-a întrerupt. Atan se găseşte în cercul vulcanic a cărui circumferinţă se închide cu repeziciune. Observatorii tereşti şi aerieni mi-au comunicat existenţa unei

singure zone, încă liniştită, pe unde s-ar putea strecura racheta avariată a seismologului. Dar zona se îngustează tot mai mult şi Atan nu cunoaşte gravitatea situaţiei. După primirea radiogramei ne-am oprit, apoi am pornit la întîmplare în căutarea lui. În spatele nostru, ţărmul începu să se prăbuşească, iar insula...

— Căpitane, vorbeşte „Sumbawa"!

— Dă-mi legătura la cabina 2! ceru Pitt şi dispăru în goană.

„Buru" se apropia cu îndărătnicie de centrul marii zone în erupţie, iar înaintarea ei se făcea din ce în ce mai greu. Absorbit de povestirea căpitanului, tînărul reprezentant al Centrului de cercetări nu-şi dăduse seama încă de pericolul ce-i amenința. Nava trecea acum printr-o urgie infernală, în care moartea pîndea pretutindeni, gata să se năpustească asupra cutezătorilor care o înfruntau. Exploziile lanţurilor vulcanice se contopiseră în răbufniri continue, a căror intensitate tulbura aparatele de înregistrare. Ecranele erau străbătute de fantomele peştilor schilodiţi, purtaţi haotic de curenţii marini. În singurătatea din turela comenzilor, nervii omului neobişnuit cu astfel de senzaţii începuseră să cedeze fricii... Pitt îşi făcu din nou apariţia. Chipul său bărbătesc îşi înăsprise liniile pînă la duritate, iar colţurile gurii i se strînseseră într-un rictus de încordare. Pleoapele roşii de nesomn îi căzuseră pe jumătate, doborîte parcă de oboseala îndelung acumulată.

— Tonga, rămîi mereu pe recepţie! comandă el cu glas răguşit. O microrachetă lansată de Atan Along va emite radiosemnale pe lungimea de undă de cinci metri. Detectează precis punctul unde se află microracheta!

Se rezemă de hubloul din faţă şi-şi concentră atenţia asupra ecranelor, uitînd cu totul de prezenţa seismologului. Aşa se scurseră pe nesimţite minutele, fără un cuvînt, fără o privire, în obsedanta manifestare a stihiilor.

— Căpitane! Ne aflăm la 4 km vest-sud-vest de postul emiţător.

Căpitanul se scutură grăbit.

— Viteza jumătate! Ieşim la suprafaţă. Legătura cu observatoarele de la prora! Mulţumesc! Ascultă, Allaua! Plasele magnetice babord, tribord! Din cauza cenuşii, instalaţia de iluminat e bună de azvîrlit în mare... Determinaţi coordonatele! Oprirea automată! Gamarra şi Baya, la mine! Ieşim pe punte! Gill, costumele speciale, că altfel ne prăjim! Aşa, Gill, viteza două noduri! Cum ajungem sus, jeturile de aer comprimat; curăţiţi permanent cenuşa de pe punte. Pregătiţi echipa „Roboţi III" pentru intervenţie rapidă! Cine ştie ce pietroaie ne mai cad pe cap. Executarea!

...Cei patru bărbaţi deschiseră trapa exterioară a turelei, ieşind în ploaia de cenuşă fierbinte. Pietre mici, fumegînde

cădeau în jurul lor. Oamenii coborîră scărița îngustă și se opriră pe puntea străjuită de balustrade metalice.

— Hei, afurisită căldură! mormăi Pitt, încercînd să-și curețe vizorul căștii. M-auziți clar?

— Da, răspunse Baya. A intervenit însă un hîrîit monoton.

— Tonga, redă semnalele microrachetei pe lungimea de undă a aparatelor costumului nostru.

În difuzoare răsună piuitul grăbit al unui post de radio, și cei doi marinari își dădură seama, după intensitatea semnalelor, că postul e în apropiere.

— Tonga, ai determinat direcția?

— Vest-sud-vest, doi kilometri!

— Baya, orientează-te după radiosemnale!

Farul turelei lumină din plin puntea. În fața navei, razele altor două proiectoare pătrundeau cu greutate prin ploaia de cenușă. Din cînd în cînd, cîte o sclipire roșiatică străbătea vălul de întuneric. O explozie lătră înfundat, mistuindu-se în depărtări. Ruliul și tangajul deveniseră periculoase. Bărbații se încleștară de balustradă. Un bolovan incandescent se rostogoli în mare, lăsînd în urmă o perdea de fum.

— Căpitane, microracheta e lîngă noi!

După fiecare explozie, lovită parcă de un imens pumn nevăzut, nava tresărea scîrțiind, scuturîndu-și cenușa.

— Acolo!

Lîngă prora rachetei submersibile licărea o lumină neastîmpărată. Ținîndu-se de balustradă, cei patru se îndreptară într-acolo. Un turn subțire se înălța din apă, luminînd prin partea lui superioară, transparentă, acoperită pe jumătate de cenușă.

În aceeași clipă, o explozie haotică mătură toată pulberea din aer, iar vasul gemu lovit de șocul seismic. Lumina orbitoare se răspîndi pretutindeni și căldura deveni insuportabilă. Oamenii, împietriți, priviră uriașa coloană de foc și lavă ce se desfăcea în jerbe largi deasupra capului lor. Nori de gaze colorate și fum înconjurau ciuperca de deasupra vulcanului în care sclipeau fulgere argintii.

Pitt își reveni cel dintîi:

— Repede, sîntem în pericol!

„Buru" se scufundă încet, pînă cînd puntea ajunse la nivelul apei. Cei patru bărbați traseră afară o microrachetă cu înveliș sclipitor. În lumina portocalie a vulcanului, ei citiră: „Sumbawa"-M.R. 4.

Un chepeng rotund se deschise în punte și două brațe metalice traseră microracheta în interior.

Căpitanul Pitt intră încet în încăperea turelei. Cu mișcări precise își scoase casca și, înainte de a o așeza pe masa joasă, strigă în microfon:

— Gill! Coborîm în spirală cu toată viteza! Radiolocatoarele în funcţiune! Ochii şi urechile în patru!

Şi, în sfîrşit, trase de cordonul scurt, desfăcîndu-şi la piept costumul special.

CAPITOLUL II

Ultimul spectacol

Astronautul înaintează cu paşi obosiţi pe creasta ascuţită şi neregulată, purtînd în braţe pe ultimul supravieţuitor al observatorului. Stîncile roşii par bizare figuri geometrice proiectate pe cer. O lumină galbenă pluteşte la suprafaţa peisajului.

Asteroidul Ovidiu este neospitalier. Furtuni magnetice îi distrug solul, fărîmiţîndu-l. Munţii şi dealurile se prefac în pulbere. Relieful sălbatic dispare. Rămîn doar şesuri întinse, rubinii.

Lupta cu stihiile nu este uşoară. Patru observatori au pierit. Ultimul, rămas în viaţă, este rănit grav.

Bărbatul trebuie să se grăbească. Pînă la rachetă mai are cîteva sute de metri. În spatele lui, departe, zbucnesc spre înălţimi panglici şerpuitoare. Furtuna se apropie cu repeziciune.

El şovăie tot mai des. Paşii i se împleticesc. Încă puţin, şi va ajunge la navă. Cineva dinăuntru soseşte în ajutor.

— Ce s-a întîmplat?

— Rănit la baza craniului...

Cosmonautul respiră greu.

— Antena?

— Am instalat-o. Automatul va transmite observaţiile.

— Am luat legătura cu...

— Mai tîrziu! În primul rînd — plecarea! Dacă intrăm în zona vibraţiilor...

Celelalte cuvinte nu se mai aud. În jurul rachetei, relieful începe să se prăbuşească. Nori purpurii de praf ţîşnesc spre cerul negru care şi-a schimbat culoarea. Zgomotele multiple sînt dominate de ţiuituri asurzitoare. Apoi totul se confundă cu scrîşnetul înspăimîntător al unei avalanşe pornite parcă să răstoarne universul...

Astronauţii pătrund în rachetă.

Ce tăcere neobişnuită! În cabina luminată puternic nu se strecoară nici un zgomot. Trupul rănitului este aşezat cu grijă într-un fotoliu larg.

— Casca! vorbeşte calm doctorul navei, apropiindu-se. Am pregătit totul pentru trepanaţie.

— Descurcă-te singur, prietene! Vom porni imediat. Carp! Să conectăm!

Cei doi bărbați ies în fugă. Se succed cîteva coridoare înguste, elegante, și iată-i ajunși în cabina de comandă.

Ecrane, butoane, manete, ochi strălucitori, cu reflexe policrome. Lumina descrește.

— Start!

Racheta străpunge cerul.

— Carp, legătura cu observatorul cosmic „Moldava Y.R." !

— Aveți legătura!

— Aici racheta „Alcor" ! Racheta „Alcor" ! Supraviețuitorul de pe asteroidul Ovidiu a fost salvat. Observatorul subteran transmite pe lungimea de undă de opt metri. Continuăm zborul spre Sildora! Continuăm zborul...

Vocea s-a pierdut departe, parcă în infinit. Printre miliardele de stele ale Galaxiei trece „Alcor", ca un punct aproape nevăzut, purtînd în pîntecul ei stropii de viață porniți să cucerească nesfîrșirile.

— „Zări necuprinse —
Aripi întinse,
Aripi să poarte
Visul departe,
Tot mai departe —
Viață din moarte."

Sînt mii de voci, milioane? Cîntecul aleargă în noaptea cosmică, ajungînd din urmă racheta:

— „Cutezătorul
Nu-și pierde dorul,
Ci-l împlinește.
Chiar de-l lovește
Noaptea haină,
Piere-n lumină!
Zări necuprinse —
Aripi întinse,
Aripi să poarte
Visul departe,
Tot mai departe —
Viață din moarte!"

Corul se stinge într-un pianissimo cald, ca suflarea mamei care-și vede întîiul născut.

Ce lumină a inundat spațiile prin care nava zboară mereu? Cortina formată din raze argintii a despărțit sala de scenă. Pe ecranele laterale apar interpreții dramei. Ei se înclină respectuoși în fata publicului, care ovaționează. Miile de spectatori îl recunosc în rolul principal pe celebrul actor Mircea Vrej.

Apoi din nou întuneric. Sala întreagă e o gigantică rachetă care trece prin Cosmos. Iluzia este atît de perfectă, încît se simte pînă și mișcarea accelerată a „navei". Trec pe lîngă ferestre planetele sistemului solar. Din dreapta se apropie Marte, înconjurat de sateliții-observatori artificiali. Iată-l și pe Jupiter. Ce păcat că norii imenși formați din amoniac condensat îi acoperă suprafața!

În timpul acestei „călătorii", care se prelungește cît durata pauzei dinaintea ultimului act, spectatorii servesc răco-

ritoare de pe benzile rulante. Cîţiva dintre ei, apăsînd butoanele fotoliilor, sînt coborîţi la etajul inferior, în grădina tropicală, prin ai cărei pereţi transparenţi pot urmări la fel de bine itinerarul raidului fantastic.

Pentru telecinereporterul Su Mi-ma, clădirea teatrului nu mai avea secrete. El se strecura aproape neobservat pe coridoarele luminate feeric, mergînd foarte repede. Agitaţia lăuntrică îi zugrăvise pe chip o anumită încordare. În apropierea scenei începu să alerge, lucru de mirare pentru cei cîţiva ingineri din teatru întîlniţi pe drum.

„Dacă nici acum nu-l uimesc pe Mircea, înseamnă că nu am dreptul să mai atestez posterităţii uluitoarele fapte ale timpului meu".

Actorul Mircea Vrej străbătea tocmai scena, îndreptîndu-se spre cabina de odihnă. Îl zări pe reporter, care-i alerga fericit în întîmpinare. Zîmbi, plăcut surprins. Cei doi prieteni se îmbrăţişară tăcuţi, apoi se priviră curioşi.

— Grija pentru posteritate te-a obligat să-ţi uiţi prietenii ?

— Lasă răutăţile, Mircea ! Ştii foarte bine că am participat la ultima expediţie de pe Pluton !

— Bine, bine, te iert ! Dar cu o singură condiţie : să-mi relatezi ultimele noutăţi „vînate". Aşa m-ai obişnuit doar... Ei, ce taci ? Dă-i drumul ! Nu mai eşti supranumit „Vînătorul noutăţilor" ?

— Aş fi fericit să-ţi pot aduce în fiecare zi cîte o veste asemănătoare celei de azi...

— Hai, mă faci curios !

Mircea îi cuprinse umerii şi porniră spre cabină.

— Dragul meu, această noutate va fi pentru tine o adevărată surpriză !

— În sfîrşit, o surpriză ! glumi actorul, sesizînd imediat precauţia reporterului.

— Igor Svetloum a hotărît o nouă dată pentru începerea cercetărilor subacvatice !

Mircea Vrej se schimbă imediat. O cută adîncă îi brăzdă fruntea.

— O nouă dată ?...

— Cu două luni mai devreme !

Actorul făcu o mişcare bruscă şi dispăru pe coridor. Su Mi-ma rămase perplex : „Iar am făcut o gafă". În momentul următor alerga după grăbitul său prieten.

Mircea ajunse încruntat în faţa unui panou albastru, care la atingerea butonului se făcu nevăzut. Trecu din doi paşi pe terasa cufundată în întuneric şi-şi îndesă pumnii în buzunarele costumului argintiu.

Dinspre pădurea ce-nconjura teatrul venea un foşnet monoton. Departe, lumina farului din golf se aprindea şi se stingea în răstimpuri egale. Actorul, cu privirile pierdute în

noapte, rămase nemişcat. „Două luni mai devreme! Programul experienţelor mele este nul. Nu mai am timp! Două încercări dacă mai făceam, la 7 500 şi 9 000 m adîncime... Poate chiar şi una singură ar fi fost de ajuns... Două luni mai devreme!"

Cu cît se gîndea mai mult, Mircea Vrej devenea şi mai trist.

„Cele şase profesiuni obligatorii le-am practicat cu succes. Deci, prima condiţie pentru participarea mea la expediţie era asigurată. Studiul «Constelaţia I şi ipoteze asupra dispariţiei ei» îmi asigura oarecum absolvirea examenului teoretic. Ipotezele dezbătute sînt cam îndrăzneţe, e drept! Raţionamentele ştiinţifice sînt însă solid construite. Dacă hotărîrea lui Igor Svetloum..."

Su Mi-ma ar fi continuat poate să-l privească în tăcere dacă nu şi-ar fi amintit de spectacol. În aceste condiţii va mai putea Mircea să păstreze atmosfera psihică a personajului?

— Mi-ai vorbit un an întreg despre visurile, despre proiectele tale... Eram sigur că vei face parte din echipajul expediţiei lui Igor Svetloum! Ţi-ai schimbat hotărîrea?... Iartă-mă atunci că ţi-am amintit de „Constelaţia II"... Nu-ţi voi mai vorbi despre ea niciodată. Vreau să spun că... Nu-nţeleg! Ce s-a întîmplat? Nu poţi să-mi răspunzi? Bine! Nu insist!

Mircea rămase surd şi mut. Telecinereporterul tăcu şi el. Nu putea să priceapă starea prietenului său şi n-avea de unde şti că Vrej repeta în minte pentru a zecea oară:

„Experienţele... Şi cît am crezut că voi învinge! Există vreo soluţie? Nu! Cu experienţele neterminate nu are rost să sper. Igor Svetloum nu va accepta în mod sigur o soluţie de compromis. Dar ce absurdă poate fi cîteodată întîmplarea!"

Bărbia îi căzu pe gulerul metalic al costumului de astronaut.

— Mircea, pauza s-a terminat. Trebuie să te schimbi.

Neprimind nici acum răspuns, Su Mi-ma intră în panică.

— Mircea... Mircea..., dragul meu, nu se poate să nu-mi spui ce-i cu tine!

Îl întrerupse televizofonul, care făcea apeluri desperate undeva, în apropiere:

— Mircea Vrej este invitat pe scenă! Începe ultimul act.

A auzit ceva interpretul? Sigur nu se ştie. Mircea Vrej îşi ridică greoi capul:

— Nu mai pot continua spectacolul!

Inspiră adînc aerul răcoros al nopţii. În vocea lui se resimţea o oboseală de neînvins. Su Mi-ma îşi cunoştea prietenul. Fără să mai spună nimic, el făcu stînga împrejur, repezindu-se pe coridor. Dădu buzna în cabina lui Vrej, îşi dădu seama că totuşi acolo nu-i nimeni, se năpusti mai departe,

traversă scena în goană, sub privirile înspăimîntate ale spectatorilor, şi se opri în cabinetul directorului.

— După reacţii pare o depresiune psihică! strigă reporterul fără să mai închidă uşa. Poate nu-i decît obosit! Ne trebuie cu viteză cosmică un psihiatru!

Bietul director, tînăr şi lipsit de experienţă, nu înţelese nimic.

— Repetaţi, vă rog!

— Mircea Vrej nu mai poate juca! Continuaţi cu spectatorii călătoria cosmică! Să fie chemat numaidecît Ilvan, psihiatrul!

— Cum, nu mai poate juca de loc? Suspendăm?

— Nu suspendaţi! Prelungiţi pauza! Duceţi spectatorii pînă în marginea Galaxiei dacă va fi nevoie. E necesar!

Directorul dădu toate dispoziţiile. Su Mi-ma se aruncase într-un fotoliu, aşteptînd sosirea medicului. Şi deodată pricepu!

— Aa! Am găsit!

Sări în sus, ajunse la uşă şi declară, spre stupefacţia directorului:

— Spectacolul va continua!

Directorul se încredinţă că psihiatrul va avea doi pacienţi. Şi-i păru rău. Se luă pe urmele reporterului, ajungînd pe terasă tocmai la timp ca să poată auzi cuvintele acestuia:

— Trebuie să fie ultimul tău spectacol. Începînd de mîine părăseşti scena. Peste două zile vom fi în Oraşul Caselor Conice. Igor Svetloum, „Stăpînul stihiilor", trebuie să te primească şi să te ajute să-ţi termini experienţele. Vei participa la expediţie!

Pe măsură ce asculta, actorului îi dispărea încordarea. Chipul i se relaxase, iar ochii, ochii lui mari şi căprui îi sclipeau iar, încrezători şi blînzi.

— Ai înţeles?

Vrej aprobă, înclinîndu-şi capul.

— Acum odihneşte-te cîteva minute. Te părăsesc! Trebuie să mă documentez pentru un articol ştiinţific despre „Constelaţia din ape". De altfel, voi solicita şi o întrevedere oceanologului Igor Svetloum pe această temă. Deci, ne-am înţeles! Ne vedem poimîine, la ora opt precis, în Piaţa Ţiolkovski din Oraşul Caselor Conice! La revedere şi succes pentru acest ultim spectacol!

— La revedere, Su! Îţi mulţumesc!

„Vînătorul de noutăţi" dispăru pe coridor, făcîndu-i încă un gest cu mîna.

Directorul teatrului alergă în întîmpinarea psihiatrului şi-l rugă să nu se supere:

— Nu ştiu ce s-a întîmplat şi nici ce se întîmplă! Ştiu numai că va fi ultimul spectacol!

Psihiatrul se oferi imediat să-i facă un control.

CAPITOLUL III

Orașul Caselor Conice

Racheta întîrziaților ajunse din urmă, chiar deasupra Mării Caspice, nava de pasageri „Planetar 5" și se opri lin pe terasa magnetică. Mircea Vrej coborî grăbit. Ofițerul de serviciu îi ieși în întîmpinare.

— Cum vă simțiți ? Doriți un control psihofizic ? Lipsa antrenamentului vă poate aduce ușoare indispoziții și o oboseală supărătoare.

În alte împrejurări, Mircea ar fi zîmbit, gîndindu-se cît de nepotrivită era întrebarea pentru un om obișnuit cu zborurile cosmice. Răspunse obosit :

— Nu, mulțumesc ! Nu-i nevoie !

Apoi porni în urma ofițerului. Un ascensor rapid îi duse către etajele superioare. În fața ușii, pe coridorul luminat feeric îi aștepta o fată.

— Dana Dinn, șefa salonului F 3, vă stă la dispoziție ! spuse ofițerul. Odihnă plăcută !

Mircea se îndreptă spre tînăra grațioasă, salutînd-o, în timp ce cabina ascensorului pierise pe traseu.

— După cît se pare, remarcă Dana, civilizația n-a uitat să ofere chiar și întîrziaților prilejul de a sosi la timp !

— Dacă nu era racheta, ar fi trebuit să plec tocmai mîine, și...

Vrej făcu un gest nedefinit. N-avea rost să mai explice importanța acestei călătorii.

Pătrunseră într-un salon oval, mobilat cu fotolii confortabile. Pretutindeni se revărsa o lumină albastră, discretă. Salonul era pustiu.

— În ultimele luni, cazul dv. este unic. Se datorește unor motive serioase ?

— Da, foarte serioase ! răspunse scurt pasagerul, așezîndu-se în fotoliul cel mai apropiat. Am avut o zi cu emoții !

Oboseala punea tot mai mult stăpînire pe el. Își trecu mîna prin părul negru, ușor ondulat, căzut în șuvițe subțiri pe fruntea înaltă. Șefa salonului deveni imediat foarte practică :

— Destinația, vă rog !

— Orașul Caselor Conice...

— Cabina trei ! Pînă faceți baie, automatul vă va servi meniul la alegere. Sosirea, ora 5^{39}. Valiza a fost depusă.

— Mulțumesc, mulțumesc...

În tăcere, fata răsuci comutatorul. Lumina se făcu tot mai închisă, aidoma cerului de noapte la tropice. Mircea Vrej adormise în fotoliul galben.

Împinsă violent, uşa se deschise cu repeziciune. Un bărbat uscăţiv se repezi înăuntru.

— Dana Dinn! Ce bine-mi pare că te văd!

— Bună seara, Su! Nu ţi-ai uitat vechii prieteni!

— Se poate, Dana? Îţi aduc o noutate senzaţională! Te ştiu o admiratoare consecventă a talentatului actor Mircea Vrej (fata făcu un gest pe care Su Mi-ma nu-l luă în seamă). Ei bine, află că a părăsit scena!

— A părăsit...

— Exact! Ieri a interpretat pentru ultima oară rolul principal din drama cosmică „Aldebaran"!

— De ce?

— Asta e un secret care nu-mi aparţine, căci Mircea nu mi-a dat încă dezlegarea să-l anunţ.

— Atunci cere-i-o! El se află aici!

Su Mi-ma scoase un strigăt puternic, atît de puternic, încît Vrej, care dormise foarte liniştit, sări drept în picioare. Dînd cu ochii de prietenul său, îşi reveni imediat din buimăceala somnului prea scurt. Pe chipul telecinereporterului trăia o bucurie desăvîrşită.

Îşi strînseră viguros mîinile.

— Ai merita să te-arunc pe Pămînt! spuse Mircea calm.

— ...?

— M-ai trezit din visul viselor mele! M-ai obligat să părăsesc abisoscaful „Constelaţia II"! Ah! Şi mă găseam cu Igor Svetloum într-o fosă necunoscută a Pacificului!...

— Ce altceva ne mai puteţi spune despre expediţie? spuse Su Mi-ma pe un ton profesional.

— Dacă doriţi un interviu, amînaţi-l pentru altă dată! Voi reveni cu amănunte abia după ce mă voi trezi a doua oară!

Rîseră amîndoi cu poftă.

— Nu puteai să mă anunţi că vii cu „Planetar 5"? îi reproşă telecinereporterul.

— Tot ne-am fi întîlnit în Oraşul Caselor Conice! Şi-aşa am întîrziat din cauza fotoproiectelor uitate acasă. Plecasem fără ele, de parcă aş fi dorit să-i dovedesc lui Igor Svetloum că pot prinde o cometă de coadă!

Su Mi-ma nu răspunse. Îl privea cu multă atenţie, încercînd să ghicească ce i se mai întîmplase după ultimul spectacol. Dar nu observă decît că bunul său prieten era foarte obosit. Mircea îi ghici gîndurile:

— N-am mai dormit de la ultima noastră întîlnire. Trebuia să fac puţină ordine într-un capitol al lucrării ştiinţifice. Mi-a venit o idee şi m-am apucat s-o verific prin calcule.

— Aşadar, este adevărat că nu mai sînteţi actor? întrebă Dana Dinn, sfioasă şi curioasă în acelaşi timp.

— Da! Am părăsit scena, dorind să mă dedic din nou științei. Vreau să particip la abisoexpediția „Constelația II", condusă de Igor Svetloum.

— Expediția care va cerceta necunoscutele zone vulcanice de pe fundul Oceanului Pacific!? Iubiți foarte mult marea, nu-i așa?

Mircea Vrej zîmbi, cu o expresie care-l făcu pe Su Mi-ma, bun cunoscător al oamenilor, să-și și declanșeze micromagnetofonul de buzunar.

— M-am născut acum 40 de ani pe malul Mării Negre. Poate de aceea am păstrat toată viața în mine ceva din nemărginirea albastră a apelor, din zbuciumul undelor involburate ce mîngîie plajele aurii. Am practicat șase profesiuni, dar mă întorc mereu acolo unde mă cheamă apa și cerul.

Calmul cu care vorbea, vocea gravă, o anumită muzicalitate în rostirea cuvintelor îl făceau pe Vrej povestitor neîntrecut.

Su Mi-ma se felicită pentru intuiția lui fără greș: „Mîine voi uimi întreaga lume cu aceste destăinuiri".

— De altfel, ești un constructor și un mecanic foarte bun! remarcă el. Aș îndrăzni să spun că și în aceste domenii ai fost celebru, ca și în teatru.

— Celebru? Nu! Sînt numai bine pregătit.

— Iar acum?

— Acum!? Vieții și oamenilor nu le-am dăruit totul... Privește marea liniștită, strălucitoare, pierzîndu-se dincolo de orizont. Oglinda de nichel este doar aparentă. Marea se află în veșnică mișcare. Vîntul îi încrețește fața și-i înalță coamele valurilor prelungi. Zbuciumul ei îl poți asemăna cu zbuciumul sufletului omenesc, mereu schimbător. În noi se nasc idealuri pe care le concretizăm în fapte. Dureri, bucurii, trudă și dragoste, val după val gonesc — pînze întinse pe apele vieții. Oprește-te la malul mării — și înțelege! Ea a născut viața... Ea sparge stîncile încremenite de milioane de ani... Înțelegînd-o, n-o vei uita niciodată și totdeauna vei reveni s-o privești, să-i asculți șoapta sau glasul tunător în furtună...

— E minunat! șopti Dana.

Mircea Vrej tresări, iar umbra de visare din glasul lui se stinse.

— Pentru această mare, căreia omul trebuie să-i supună frumusețea și tainele, vreau să particip la expediția condusă de Igor Svetloum!

La ultimele cuvinte, mîna tînărului căzu neputincioasă pe lîngă corp și Vrej adormi din nou.

De data aceasta telecinereporterul îl lăsă să doarmă pînă la destinație.

— Ne întîlnim acasă la Igor Svetloum!

Atît spuse Su Mi-ma și dispăru. Mircea nu apucă să-i răspundă. „Mă rog, are motive! Trei interviuri înaintea vizitei la oceanolog!... Numai să-și termine pînă atunci treburile..."

Mircea traversă navodromul. Nu prea știa ce să facă; era devreme. Chemă un elicopter și ceru, deschizînd portiera:

— Amfiteatrul „Țiolkovski", vă rog!

Aparatul decolă. Zorile luminau tot mai intens răsăritul. Pe trei plafoane de zbor se întretăiau elicobuze, elicomobile și elicoptere de toate tipurile. Sub ei, se desfășura în toată splendoarea lui Orașul Caselor Conice. Deși îl vizitase de nenumărate ori, Mircea Vrej nu-și putu reține o exclamație de încîntare.

Grădini impresionante despărțeau orașul în șase cartiere de forma unor sectoare de cerc. Pe dealurile periferice fuseseră instalate navodromul, Serviciul poștal aerian și Cosmoportul central al Pămîntului.

Toate științele lumii erau reprezentate aici. În fiecare săptămînă, 100 000 de savanți porneau și se întorceau din expediții...

Tînărul își întrerupse gîndurile. Stoluri de păsări colorate zburau în jurul lor. Privirile-i coborîră pe străzi și dacă n-ar fi știut că locuitorii circulă prin arterele subterane și aeriene ar fi rămas surprins: străzile erau aproape pustii. Numai în apropierea blocurilor conice, zvelte și înalte domnea o animație matinală.

Clădirile roșii ca mărgeanul susțineau platforme largi, necesare circulației aeriene. Noaptea, aceste platforme luminau orașul.

Atras de frumusețea înconjurătoare, Mircea Vrej nici nu-și dădu seama că au aterizat. Glasul pilotului îl aduse la realitate:

— Am ajuns! Aici este amfiteatrul!

El mulțumi și coborî sprinten. În fața lui se afla un edificiu masiv, cu linii arhitectonice ultramoderne, adăpostind sala consiliilor științifice. Deasupra cupolei transparente se înălța, în mărime naturală, macheta navei cosmice „Vostok-1", alături de care fusese așezat bustul lui Iuri Gagarin, primul cosmonaut al Pămîntului.

Igor Svetloum locuia în apropiere, pe una dintre străzile ce porneau radial din piața centrală. Mircea porni într-acolo.

Dimineața de primăvară răspîndea o răcoare plăcută. Parfumurile florilor se făceau simțite la fiecare pas. Zburau papagali gălăgioși, strident colorați. În flori se ascundeau colibrii, iar de undeva răsunau trilurile unor păsări nevăzute.

Un pui de pasăre coborî pe umărul lui Vrej. El îl luă uşor şi îi dădu drumul în ramurile cocotierului alăturat.

Pe alei, răcoarea era mai pronunţată. Umbrele florilor uriaşe se odihneau pe nisip. Un aparat minuscul îşi dirija fasciculele invizibile spre două şiruri de crini albaştri, abia sădiţi. Mircea trecu pe lîngă un grup de irişi ce depăşeau un metru, bujori ca nişte cupe gigantice, roşii şi albe, lotuşi, magnolii, trandafiri şi orhidee cu aromă îmbătătoare. Recunoscu în apropiere un exemplar al minunatei „Cor Veneris", adusă de primii cercetători ai planetei Venus. O spirală neagră, uriaşă purta în vîrful ei un fel de inimă înclinată, roşie ca sîngele, care urmărea astrul zilei la fel ca floarea-soarelui. Frunzele ei verzi şi rare se încolăciseră pe tulpină ca nişte panglici.

Mircea traversă bulevardul, trecu printr-o piaţă octogonală şi pătrunse în grădina oceanologului.

Toate florile din grădină erau albastre. Prin coloritul petalelor, ele aminteau cînd de apele liniştite ale mării, cînd de valul înalt, gonind sub cer plumburiu, cînd de ultramarinul nopţilor cu lună. Plante căţărătoare se avîntau spre cer, plutind parcă în aer.

Din loc în loc, tînărul întîlni fîntîni arteziene şi gheizere, printre care fuseseră presărate acvarii de diferite dimensiuni. În razele soarelui abia răsărit, solzii peştilor fulgerau policrom. Cu cît se apropia de locuinţa savantului, acvariile deveneau tot mai mari, adevărate bazine cu pereţi străvezii, adăpostind cele mai variate exemplare de faună marină.

Vrej recunoscu un pui de balenă albastră *, cam de 10 m lungime, apoi o sepie ** uriaşă, ce se odihnea cu tentaculele roşii desfăcute ; aşa cum stătea pe stînca artificială părea conservată.

În imediata apropiere a bazinelor, un lac îşi răsfăţa oglinda în lumină. Recifi coralieri îi străpungeau suprafaţa în numeroase locuri. În mijlocul lui se afla un atol de pe care palmierii îşi legănau frunzele zdrenţuite. Iar pe malul celălalt, un vulcan miniatural era în plină erupţie !

Mircea Vrej alergă curios într-acolo. Conul vulcanului nu depăşea 15 m înălţime. Din craterul mic ţîşnea lavă. Izbucnind în răstimpuri scurte, aburi coloraţi pluteau în aer ca fumul dintr-o lulea şi apoi dispăreau. Prin mai multe orificii abil ascunse, lava era absorbită de pompe puternice, astfel încît nici o picătură nu ajungea pînă jos.

Din pompe, ea se strîngea în focarul central, unde se reîncălzea. O ploaie de pietricele verzi se răsfira ca o jerbă în aer. Un sistem de ventilaţie împiedica împrăştierea gazelor.

---

* Balenoptera musculus *(n.a.)*

** Arhiteutis dux *(n.a.)*

— O „jucărie" creată de „Stăpînul stihiilor" !

Mircea Vrej se întoarse. Lîngă el se afla telecinereporterul.

— Într-adevăr, grădina este impresionantă ! Dar tu ? Gata cu treburile ?

— Nici pe departe ! Am venit să te anunț că Igor Svetloum ne-a scăpat !

— Ce vrei să spui ?

— În primul rînd, că am fost informat foarte bine. Secundo, că un eveniment neașteptat l-a gonit de aici pe marele oceanolog pînă la „Pacific VII" — celebra stație de observare a „Constelației din ape". Terțio, că am aflat toate acestea de la robotul casnic.

— Îți mulțumesc ! rosti Mircea preocupat de noua lui încurcătură. Va trebui deci să plec !...

— Întocmai ! Va trebui să plecăm !

— Să plecăm ? Să plec !

— Nu, să plecăm ! accentuă Su Mi-ma. Pe „Pacific VII", în două ceasuri voi fi ca la mine acasă. Am mirosit eu o partidă de vînătoare subacvatică !... Ei, să lăsăm gluma ! Știi că trebuie să scriu un articol cît mai documentat despre „Constelația din ape" ! Prin tine, sper că Igor Svetloum va fi mai puțin zgîrcit cu informațiile. Decolarea la 10^{48}. Pînă atunci, hai să mîncăm ceva !...

CAPITOLUL IV

Seismologul Atan Along

Laboratorul uriaș, impresionant chiar și pentru inițiați, era scăldat într-o lumină orbitoare. Schimbîndu-și greutatea corpului de pe un picior pe celălalt, Mircea Vrej căută să se orienteze în mulțimea aparatelor din jur. Un microtron, spectrografe de masă, supermicroscoape ionice, gravimetre, un radiolocator portativ, sonde abisale și alte aparate necunoscute lui...

În mijlocul încăperii, pe trepiedul cromat, un fragment de cristal licărea cu reflexe albastre. Acolo, în jurul cristalului, se plimba cu mîinile la spate Igor Svetloum. La prima vedere, „Stăpînul stihiilor" părea un „bătrîn" obișnuit, nu prea înalt de statură, cu umerii ușor lăsați, dar puternici. Sprîncenele, ca două streșini cenușii, foarte mobile, se ridicau ori se împreunau la rădăcina nasului ascuțit și drept, în semn de concentrare. De-a lungul obrajilor slabi, riduri fine coborau sub maxilarul inferior, spre bărbia voluntară.

Chelia ce-i acoperea în întregime capul lărgea aproape nefiresc fruntea lui boltită și netedă.

Marele savant se opri brusc și-și fixă vizitatorul. Mircea descoperi atunci instinctiv în această privire toată forța tăinuită a lui Svetloum. Ochii imenși, atît de negri încît irisul se confunda cu pupila, absorbeau avid senzațiile din afară și nu lăsau să se vadă nimic din reacțiile lăuntrice.

„Și cînd te gîndești că are 90 de ani !" își spuse Vrej. „Ceva mai mult decît jumătatea vieții unui om !"

Îi întrerupse gîndurile vocea savantului :

— Te cunosc ! Sînt un admirator consecvent al creațiilor dumitale artistice. Ești în documentare pentru rolul vreunui Neptun modern ?

— Nu ! Am venit în legătură cu abisoexpediția !...

— Ia loc, te rog, și... fără trac !

Vrej se așeză nesigur, cu impresia că inima nu-i va mai bate niciodată liniștit.

— Mi-am încheiat profesiunea de actor, acum trei zile...

— A șasea profesiune ! ?

— Da !

— Și ce hotărîri ai pentru viitor ?

— Vă prezint studiul „Constelația I și ipoteze asupra dispariției ei" !

— Oceanologie ?

— Pilotaj și tehnomecanică N.S. *

Igor Svetloum răsfoi studiul și se opri la unul dintre capitole.

— Pilotaj și tehnomecanică ? întreabă el, părînd că se gîndește la altceva.

— Aceasta a fost prima mea profesiune !

— Atunci ai salvat de la pieire grupul subglaciarelor ** antarctice...

— Știați ?

— M-a interesat biografia dumitale... Faci parte dintre cei propuși pentru noua expediție.

Închise mapa și-și trecu mîna peste chelie, fără a-și lua privirile de la tînărul care nici nu clipi.

— Deci ai trecut strălucit șase profesiuni !... Spune-mi, te rog, pentru ce vrei să participi la expediție ?

Întrebarea îl descumpăni pentru cîteva clipe pe Mircea Vrej.

— Am dorit să fac parte încă din echipajul „Constelației I", condusă de marele oceanolog Sinii Teci. Dar nu practicasem decît trei profesiuni, și erau obligatorii șase. Am urmărit toate comunicările dv. ulterioare. În lucrarea pe care v-am înmînat-o — lucrare ce reprezintă proba teoretică necesară admiterii mele la expediție — am încercat să rezolv

* *N. S.* = navigația subacvatică *(n.a.)*.
** Nave submarine polare *(n.a.)*.

problemele legate de pilotajul și tehnomecanica noului abisoscaf în condițiile „Constelației din ape".

— Și ce te mai îndeamnă să mergi cu noi?

— Am dus o viață obișnuită, dar simt că pot dărui omenirii mult mai mult în împrejurări hotărîtoare, deosebite.

— Mda!

Bătrînul își reluă plimbarea.

— Așadar, crezi că eroismul se naște acolo unde omul trebuie să aleagă într-o clipă între viață și moarte?

— Nu! Există și un eroism despre care poți spune: toată viața a fost o continuă faptă de eroism. Adică eroismul tăcut și modest al muncii de fiecare zi. Aceste idei au aparținut primului cosmonaut al Pămîntului, Iuri Gagarin. Ele reflectau tăria și eroismul poporului sovietic.

Svetloum zîmbi fără să-și părăsească încordarea.

— De Atan Along ai auzit?

— Da!

— Materialul cules de el în timpul giganticei erupții din anul 2196 a fost extrem de prețios pentru știință. Aveam 31 de ani cînd am văzut cinedocumentarul realizat de Atan Along și comentat de el însuși. Trecuseră exact cinci luni de la cataclism.

— Știam de acest film, dar nu l-am văzut.

— Îți voi oferi eu prilejul! Trebuie să mai știi că filmul are cîteva întreruperi; aceste secvențe neimpresionate le-am păstrat din respect pentru Atan Along.

Svetloum se apropie de un pupitru de comandă și apăsă cîteva butoane. Ferestrele se întunecară, iar pe marele ecran stereoscopic din capătul opus al laboratorului apărură primele imagini; apoi răsună glasul lui Atan Along:

„Vasul oceanografic «Titan» se îndreaptă cu viteză spre strîmtoarea Katbu, unde mă așteaptă batiscaful-rachetă «Sumbawa», gata de drum. Mîine, la ora 16, plec în cercetare.

La stînga noastră, munții insulei Tim se reliefează întunecați spre cer. Farul automat de pe capul Lorad pare o stea de carmin venețian. În apropierea lui, trei luminițe verzi indică Insula Neagră. Insula Tim este cufundată în întuneric. Locuitorii ei au fost evacuați.

Conul acesta înalt, care fumegă leneș, este Wolla, vulcan cunoscut mai ales prin explozia din 2003. Cenușa azvîrlită atunci în atmosferă a înconjurat Pămîntul de trei ori. Au fost înregistrate mișcări seismice pe toată planeta, iar valuri uriașe au măturat coastele celor două Americi, după ce traversaseră Oceanul Pacific cu peste 400 de mile pe oră!"

Filmul se întrerupse.

„Da — gîndi Vrej —, exploziile submarine provoacă inimaginabile catastrofe! Așa s-a întîmplat în 1737 cu țărmu-

rile Kamciatkăi; la 1755, lîngă Lisabona, valurile au pătruns pînă la 15 km în interiorul uscatului; 12 000 de locuitori ai Agadîrului au pierit în 14 secunde în februarie 1960, iar în același an au avut loc impresionantele mișcări seismice din Chile; la 19 martie 2134 insula Hinon a dispărut sub ape..."

„Privesc coloana de fum a vulcanului — reîncepu comentatorul — și mă întreb dacă erupția ce se va declanșa după 19 ore nu-l va trezi și pe bătrînul Wolla.

În stînga trebuie să fie orașul Firbet, altădată o mare de lumini. În dreapta, o singură sclipire indică portul Lomt. Spre est, cîteva centre luminoase îmi amintesc de Irbetung...

Gînduri tot mai apăsătoare mă obsedează. După toate calculele, mîine, la aceeași oră, tot ce există în jurul meu va fi schimbat.

Trebuie să mă retrag în cabină. Sînt obosit.

*

Părăsesc încet rachetoportul Ogala. Cer senin. Soarele scînteiază deasupra noastră. Portul, despuiat de automate și macarale, fără forfota navelor, este dezolant.

Brațe mișcate deasupra capetelor îmi doresc «drum bun». Le răspund cu rachete de semnalizare. Apoi conectez automatul de direcție și comand scufundarea.

Am părăsit și ultima zonă pînă unde străbate lumina soarelui. Apa devine tot mai închisă la culoare, tot mai albastră.

Curînd, noaptea adîncurilor mă va înconjura.

*

Vîrfuri ascuțite de dealuri, defilee prăpăstioase, cîte un perete drept, ce vorbesc despre o prăbușire vulcanică, și peste toate un mîl fin, roșu. Acesta este fundul strîmtorii Dulp, mereu în schimbare datorită forțelor interne ale scoarței.

Înaintez de-a lungul unei pante. Pe lățimea maximă este o îngrămădire haotică de bolovani, rostogoliți parcă dintr-un zid uriaș de odinioară. Negrul și cafeniul plutesc ca un văl sumbru peste năruirile vulcanice. Stîncile au rămas și vor rămîne goale, spălate continuu de apele curenților reci de pe fund.

*

Creasta se termină brusc. Peretele prăpăstios, tăiat în rocă dură, coboară la peste 1 000 de metri. Racheta cade pe lîngă povîrnișul negru.

Mă concentrez asupra ecranelor înconjurătoare. Automatele îmi transmit clipă de clipă valorile înregistrate. Astfel controlez temperatura apei, compoziția sărurilor ei, indicii gravimetrici, electromagnetici și spectrografici. Aceste date științifice se imprimă pe discurile-clasoare, al căror studiu va fi edificator pentru oamenii de știință.

*

Au trecut două ore de cînd am plecat din golful Ogala. Pornesc spre nord, de-a lungul acestui defileu îngust ca un șanț, săpat de cataclismele anterioare. Nu peste mult timp, căpitanul Pitt, acest erou al mărilor tăcut și morocănos, îmi va anunța sosirea navei sale gata să intervină în caz de pericol.

*

Am ajuns la 3 300 m adîncime. Cu cît înaintez spre nord, scoarța terestră se subțiază. Presiunile și temperaturile subcrustale maxime se găsesc la 24° 15′ latitudine nordică. Gravitația Pămîntului crește continuu în această regiune, ceea ce arată că magma, bogată în elemente feromagneziene, se apropie vertiginos de suprafață.

*

Primul mesaj al căpitanului Pitt ! I-am transmis să aștepte în rada golfului Zondo. Îl voi chema dacă va fi nevoie.

M-am oprit. Fundul submarin pare o vale întinsă, întreruptă ici-colo de înălțimi abrupte. Singuratic, întunecat, conul vulcanului stins Djang străjuiește împrejurimile. Aici va avea loc erupția.

Proiectoarele rachetei luminează ca ziua, ajutîndu-mă să găsesc mai multe aglomerări de dinți de rechini.

Dincolo de această subțire crustă suboceanică, procesele fizico-chimice ale zonelor profunde din sima * au transformat materia incandescentă într-o forță oarbă, manifestată prin presiuni și temperaturi uriașe. Din calculele efectuate de aparate reiese că această forță a ridicat scoarța cu 149 cm. Ciudată și înfricoșătoare manifestare naturală !

În mod obișnuit, mișcările pe verticală ale uscatului sub influența atracției lunare nu depășesc 30 cm.

Ieri au avut loc un șir de erupții cromosferice a căror intensitate depășește maximele înregistrărilor noastre de pînă acum. Între aceste fenomene există o strînsă legătură. Perturbațiile magnetice produse de erupții au grăbit ridicarea magmei. La acestea se adaugă mareele datorate Lunii în al doilea pătrar.

*

Ce fisură a întîlnit magma** în drumul ei spre suprafață ? Cum s-a strecurat neștiută sub fundul mării, acumulîndu-se ca într-o pungă gigantică, încercînd mereu să răzbată afară ?

---

* *Sima* — înveliș al pămîntului în care predomină siliciul și magneziul *(n.a.)*.

** *Magma* (gr. „magma" — pastă, aluat) o topitură care se formează în interiorul Pămîntului, indiferent din ce cauză. Ajunsă la suprafață, se numește lavă. Din punct de vedere fizico-chimic, magma poate fi considerată un amestec de silicați și de substanțe gazoase *(n.a.)*

Neştiute rămîn încă tainele proceselor din zonele profunde ale simei. Noi le determinăm efectul. Cauzele sînt deocamdată necunoscute.

★

Ora 20 ! Am recepţionat un nou mesaj al «Sumbawei». Nu ştiu dacă răspunsul meu a fost primit. Perturbaţiile electromagnetice îngreunează comunicările.

★

M-am depărtat cu 10 km de centrul periculos. Sting toate luminile rachetei. Aici, lîngă mine, se află conul vulcanului Djang. Înălţimea lui este de 1 200 m, dar craterul nu măsoară decît 500 m în diametru. Dacă va intra în erupţie, el va forma la suprafaţă o nouă insulă !".

Filmul se întrerupe iar.

„Aşa s-au născut — gîndi Vrej — insulele Haway, Samoa, Tonga, Azorele, Sf. Paul, Tristão da Cunha, Ascension... Vulcanul Mauna-Loa, s-a ridicat în Pacific de la 6 000 m adîncime, continuînd să crească pînă la 5 360 m deasupra apelor. Apariţia grupului de insule Santorin se datoreşte unei explozii extraordinare, ce a fragmentat un crater submarin uriaş cu 2 400 de ani înaintea erei noastre..."

Stereoecranul îşi recapătă strălucirea.

„Văd uneori scînteind grupuri de organisme în mişcare. Cîte un peşte trece încet, bîjbîind parcă prin întuneric. Viaţa palpită mai departe, neştiutoare. Iar din adîncuri se apropie moartea. Ce impresionantă este această veşnică mişcare a materiei !

★

Ora 21 !

Fundul mării se bombează tot mai mult !...

Un jet uriaş de gaze şi flăcări a tăiat apele, avîntîndu-se spre suprafaţă. Explozia urmează aproape imediat. Lavă, cenuşă, nisip... Şocul m-a aruncat cu o violenţă neînchipuită în sus, apoi în jos... Îmi trebuie mult timp pînă să-mi revin. Tabloul de comandă e înconjurat de o zonă de puncte roşii. Avarie ! Motoarele de zbor ale rachetei s-au defectat...

★

Pietre uriaşe cad în apropiere. Le văd cum se rostogolesc lent în apele tulburi ; în urma lor, apa bolboroseşte şi se agită.

Posibilităţile mele de salvare au fost reduse. Lansez prin automatul de legătură un mesaj către Pitt. Îl va primi ?

★

Trebuie să cercetez vulcanul! Dacă plec, pot străbate prin apă zona eruptivă! Dar eu consider că sînt mai folositor omenirii dacă rămîn în continuare aici decît să mă retrag cu materialul științific incomplet!"

— Nu-i adevărat! exclamă Mircea Vrej într-o pornire spontană. Trebuia să se întoarcă!

Svetloum rămase tăcut.

*

„Altă explozie! Șocul a fost extraordinar. Undeva s-a produs o nouă fisură. Temperatura apei crește cu repeziciune. Au apărut curenți electrici turbionari, împotriva cărora lupt cu greu.

*

În spatele meu, foarte aproape, s-a produs o nouă erupție. Încă o ex...

Explozia mi-a dat racheta peste cap. Depresiunea creată mă apropie de noul vulcan. Motoarele de direcție nu se pot opune...

*

A mai rămas un singur motor în funcțiune. Plutesc la voia întîmplării, dus de colo-colo de curenți. Am mai transmis un apel către căpitanul Pitt.

Din cauza cenușii și a gazelor toxice în soluție, imaginile au devenit foarte confuze. Nu pot recepționa nici o știre de la suprafață...

*

Mă gîndesc ce se întîmplă sus!... De cîte ori în noaptea aceasta apele mării vor părăsi țărmurile, supte parcă de o putere nevăzută? De cîte ori valurile uriașe, formate de exploziile erupțiilor, vor reveni grăbite, sfărîmînd toate obstacolele, pătrunzînd adînc în interiorul uscatului?

*

Am reușit să iau legătură cu cei de pe «Sumbawa»! I-am arătat căpitanului situația în care mă aflu. Mi-a răspuns cu următorul mesaj: «Sînteți înconjurat de un cerc de vulcani în erupție. La nord-est a mai rămas o zonă relativ liniștită, prin care v-ați putea strecura. Grăbiți-vă! Cercul se închide complet peste circa 48 de minute.»

I-am mulțumit curajosului căpitan. Nu mai am timp să ajung la această singură portiță de scăpare. Voi trimite pe acolo materialul științific cu o baliză-far electronică.

*

Mai sînt 20 de minute pînă cînd voi lansa baliza. Automatele de cercetare își continuă lucrul. În jurul meu s-a

înălțat o pădure fantastică de coloane incandescente. Voi rămîne aici...

Îmi pare rău că s-a întîmplat așa!"

Ecranul se stinse pentru a treia oară și numai după zgomotul abia perceptibil al aparatelor Mircea își dădu seama că cinejurnalul nu s-a terminat.

Tăcerea se prelungi timp de cîteva minute, iar întunericul din laborator i se păru greoi și dens.

În acest întuneric, glasul seismologului răsună deodată, la fel de liniștit și muzical:

„Îmi amintesc fără voie de noaptea călătoriei mele pe «Titan». Zveltă și grațioasă, prora vasului plutea parcă deasupra apelor calme. De n-ar fi existat urma lăsată de propulsoare, m-aș fi crezut un călător astral. Liniștea cea mai desăvîrșită căzuse în jur.

Încercam să păstrez cît mai multe imagini din acest drum spre golful Ogala. Dar n-am reținut decît stelele, picurate în apă ca niște licurici rătăciți.

Cu o zi în urmă primisem dispoziții să plec imediat la Mombassa, unde soția mea, biolog la o stațiune de acolo, trebuia să nască...

Aceeași noapte ecuatorială, caldă și limpede mă însoțise și atunci.

Care bărbat și-a păstrat calmul știind că soția sa naște sau a născut?

...Tenara născuse un băiat, pe care l-am numit Ben. Viața ei a trecut toată într-însul...

Ben nu mai are mamă...

Apele oceanului se spărgeau în mii de vălurele, și fiecare val se spărgea în mii de picături. Iar picăturile duceau stele furate de pe cer. Am văzut stropi de lumină căzînd ca lacrimile pe oglinda mării...

Pe puntea vasului, doi tineri indonezieni mîngîiau pe strunele chitarei un vis știut doar de ei. Melodia plutea în urma noastră ca o adiere abia simțită:

A-i-ata! A-i-ata!
Cînta Karimata,
Cînta!
Apele oceanelor strîng în brațele lor
stîncile de mărgean.
Așa mi-ai strîns tu apele zilelor,
aproape de tine,
aproape de fericirea ce mi-o dăruiai.
Visul a avut aripi să zboare —
pescăruș alb...
Vînătorul întîmplării

a frînt aripile pescărușului alb
ce zbura.
Tu nu mai știi :
A căzut în apele-albastre.
Inima, fărîmă roșie de mărgean,
o strîng în brațe apele zilelor...
A-i-ata ! A-i-ata !
Cînta Karimata,
Cînta !"

În perimetrul negru al ecranului apăru un bărbat înalt, cu umerii largi. Pe chipul lui plutea o expresie nedefinită de gingășie și blîndețe, dar ochii albaștri priveau, departe, imagini cărora nimeni nu le-ar fi putut ghici conturul.

— Seismologul Atan Along ! șopti Svetloum.

„Aș dori ca fiul meu să știe : cred pînă în ultima clipă că generația lui Ben va cuceri pentru viață energiile uriașe ale vulcanilor !"

Un declic ușor, și ferestrele deveniră din nou transparente. În colțul pleoapelor lui Vrej stăruiau fărîme de lacrimi.

Bătrînul savant se ridică, reluîndu-și plimbarea.

— După cum ai văzut, Atan Along a ales între viață și moarte — moartea. El însă și-a sacrificat viața din abnegație pentru știință. Este un erou ! Dar nu uita : ca să ajungă la actul său de eroism, alți oameni, mulți alții au muncit modești și tăcuți pentru a-i încredința acea rachetă batiscaf cu care a făcut cercetările. Fapta lui s-a născut din eroismul modest al colectivității. Așa cere epoca noastră comunistă și așa este firesc să fie.

Se opri în fața vizitatorului și continuă :

— După cîte știu despre dumneata, cred că studiul pe care mi l-ai dat ne va ajuta realmente. Vrei să adaugi ceva ? Poftim, te ascult !

— Am sperat că voi face parte din echipajul „Constelației II". Dar aș putea rămîne să ajut colectivul celei de-a treia expediții.

Bătrînul îl privi lung. În ochii lui nu se putea zări nimic din gîndurile care-l frămîntau. Cu un gest neașteptat apucă mîna tînărului, pe care o strînse viguros. Aluzia făcută de Vrej în legătură cu participarea lui la apropiata expediție rămăsese totuși fără răspuns.

De parcă ar fi ghicit gîndurile tînărului vizitator, Igor Svetloum spuse :

— Cît despre dumneata...

Dintr-un difuzor răsună o voce de femeie :

— Aparatele la 28 gata pentru experiență !

CAPITOLUL V

„Stăpînul stihiilor"

Igor Svetloum se îndreptă spre microscopul ale cărui mecanisme erau ascunse de două turnuri înalte, adăpostind ecranul eliptic:

— Apropie-te!

Mircea păşi către dînsul şi imediat se făcu întuneric.

Pe ecran apăru o sferă cu diametrul de circa 1 m, plină cu apă tulbure, din cauza unei pulberi fine, aflate în suspensie. Aici se mişcau cîteva puncte întunecate.

— Măriţi presiunea apei la 1 200 de atmosfere! vorbi oceanologul unor interlocutori nevăzuţi. Temperatura, plus 60° ! Salinitatea 35 la mie. Dublaţi procentajul carbonatului feros în soluţie!

La acţionarea cîtorva butoane, imaginea sferei se mări treptat. Punctele căpătară acum forma unor spirale mici, cu aspect filamentos. Tînărului i se păru că le recunoaşte.

„Microorganisme — gîndi el. Bacterii! După aspect seamănă cu Spirophillum ferugineum, dar sînt de cel puţin 50 de ori mai mari, aproximativ 0,05 mm..."

— Simulaţi erupţia! îl întrerupse Svetloum.

De pe fundul sferei ţîşni o coloană subţire de lavă purpurie, aducînd cu ea cenuşă şi gaze. Bacteriile deveniră brusc nişte puncte de foc din ce în ce mai strălucitoare.

— Excitare moleculară produsă de lava incandescentă, exclamă Vrej fără să vrea. Microorganismele acestea sînt pigmentate cu o granulaţie roşiatică centrală... Ba nu, bicentrală! Granulaţia protoplasmatică e concentrată în două puncte... dacă nu cumva e vorba de bacterii bicelulare!... Ştiinţa n-a cunoscut încă asemenea exemplare.

Igor Svetloum nu răspunse.

O perdea întunecată căzu peste ecran. Se vedeau acum clar fasciculele luminoase pornind de la fiecare individ şi întretăindu-se continuu.

— Energie luminoasă! Cred că sînt emanate de filamente. De ce se limpezeşte apa atît de repede?

— Influenţa proceselor vitale ale organismelor. Atenţie! Două bacterii, care se apropiaseră încet, se ciocniră într-o scăpărare violetă. Întîmplător, o alta veni în contact cu cele unite. Un fulger, şi bacteria, azvîrlită departe, se rupse în două.

Din acest moment, fenomene asemănătoare, la fel de ciudate, începură să se petreacă pretutindeni. Numărul celulelor rupte creştea cu repeziciune. Ele se înşirau în lanţuri, iar lanţurile se uneau între ele. În centru exista acum un fel de disc luminescent, punctat cu granule roşii.

După cîteva frămîntări puternice, microorganismele rămaseră nemişcate. O pulbere roşiatică împrăştiată în apă căzu pe pereţii sferei.

— Temperatura apei ?

— Două grade !...

— Să se calculeze cantitatea oxidului feric precipitat de fiecare bacterie ! Adăugaţi la diagramă date asupra celorlalte elemente componente ale lavei. Calculaţi energia calorică necesară fiecărui individ în procesele de asimilaţie..., iar dumneata, ce părere ai despre structura celulelor ?

Mircea răspunse după cîteva clipe :

— Structură peliculară cristalină. Presiunea şi temperatura din interiorul sferei mă obligă să trag concluzia că aceste bacterii trăiesc la mari adîncimi, într-un mediu de ape fierbinţi !

— Aşa este !

Svetloum ridică storurile ferestrelor, mînuind o pîrghie, şi se apleacă spre microfon :

— Supravegheaţi evoluţia !

Peste supermicroscop căzu o carcasă uşoară, neagră. Oceanologul îl invită pe Vrej într-un fotoliu :

— Îţi sînt dator o explicaţie. Microorganismele le-am cules din fisurile acestui fragment de euclaz *, „delicata apă albastră" — cum i se mai spune. Cristalul provine din lanţul vulcanic al „Constelaţiei". E singura probă materială obţinută pînă în prezent.

Ultimul mesaj primit de la „Constelaţia I" ne-a fost trimis de oceanologul Sinii Teci, conducătorul cercetărilor. În acelaşi timp cu informaţiile ştiinţifice întregul echipaj transmitea familiilor şi prietenilor un călduros salut. Nu ştiau că este cel din urmă. Cel din urmă ! Au dispărut undeva pe fundul oceanului şase oameni de ştiinţă !... Şase oameni îndrăzneţi, minunaţi... Sinii Teci, Hans Aal, George Lan, Zung Tanar, Mart Mund şi...

„...şi Inna Svetloum !" completă în minte Mircea Vrej, înţelegînd şovăiala lui de părinte.

Igor Svetloum se întrerupsese brusc. Ridurile din jurul ochilor i se adînciră pentru cîteva clipe. O umbră de tristeţe îi alunecă pe chip şi în priviri, apoi redeveni iar aspru şi concentrat.

— Dar să revenim la mesaj. Ştirile erau de o mare însemnătate. Pe fundul Oceanului Pacific, la 11 030 m au descoperit o peşteră. La acea adîncime apariţia unui astfel de fenomen pare o absurditate ! Peştera există însă şi pînă în prezent este unicul fenomen de pe fundurile abisale ale

---

* *Euclaz* — mineral foarte rar din grupa silicaţilor cu o componenţă foarte apropiată de beriliu *(n.a.)*.

oceanelor.* Coordonatele indicau punctul la sud-sud-est, pe linia peretelui creat de prăbuşire. Grota este scobită chiar în mijlocul unui mare zăcămînt de cristale de beriliu. De necrezut! Beriliu! Îţi dai seama de importanţa acestei descoperiri!

Oceanologul începu să se plimbe prin faţa vizitatorului.

— Închipuieşte-ţi! continuă el. Smaragde, crisoberilele galben-aurii şi cele de culoarea acvariumului, depozite de euclaz şi fenocit roşu... În toate există beriliul, metalul care ne asigură zborul rachetelor cosmice şi care ne va asigura în special construcţia celor cinci giganţi ai expediţiei astrale „EGA18".

— Este o descoperire extraordinară!

— Într-adevăr, extraordinară! Avem nevoie de o mare cantitate de beriliu. Din minele de pe Marte nu ne-o putem procura în scurt timp. Datorită acestui zăcămînt submarin, rachetele expediţiei „EGA" vor fi construite cu opt luni mai de vreme. Înţelegi? Opt luni! Cele trei sute de cercetători de pe satelitul artificial al lui Pluton vor putea fi salvaţi!

— Ştiu! răspunse Vrej. Este vorba de satelitul „răpit" de pe orbita planetei, în urma întîlnirii cu uriaşul şi misteriosul asteroid „Rammas".

— Da... Am încercat să determin peştera cu ajutorul abisoscafelor robot. Încercările au eşuat. Dispariţia tragică a primei expediţii ne-a obligat să nu trimitem flota de exploatare în această zonă. Numai „Constelaţia II" va putea ajunge acolo. Prima sarcină a cercetătorilor ei va fi desigur căutarea expediţiei dispărute şi evaluarea precisă a zăcămîntului. În scurt timp după aceea, mina va fi pusă în exploatare şi astfel „EGA 18" va pleca în aproximativ 38 de zile!

— Şi „Constelaţia din ape"? întrebă Mircea Vrej.

— „Constelaţia din ape"? Va trebui să-i destrămăm toate tainele... Sau...

(Continuare în numărul viitor)

---

* La adîncimi abisale este imposibilă existenţa unei cavităţi naturale, deoarece fundul Oceanului Pacific n-a suferit modificări morfologice de-a lungul timpului. Chiar dacă ar fi existat vreodată asemenea peşteri, ele au dispărut din cauza proceselor de sedimentare *(n.a.)*.

Romanele Colecției peste hotare

„Un deosebit succes de librărie — epuizîndu-se în cîteva zile — a înregistrat traducerea în limba slovacă a romanului *«O iubire din anul 41042»* de Sergiu Fărcășan.

Traducerea este semnată de Milota Sidlova și ediția a fost ilustrată de N. Rapperbergerova."

[„Luceafărul", an V, nr. 4 (87), din 15 februarie 1962].

Întîlnire cu studenții

In seara zilei de marți 13 februarie a.c., a avut loc la Casa de cultură a studenților „Grigore Preoteasa" un simpozion dedicat literaturii de anticipație. La această întîlnire au participat scriitorii Sergiu Fărcășan, Ion Hobana, Adrian Rogoz, Horia Matei, Max Solomon, George Anania. Primii trei au vorbit despre cele mai actuale probleme ale genului științifico-fantastic.

Tiparul executat sub com. nr. 21.318 la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică
sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire,
muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea
să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodyliu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nld68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala)

Abonamentele la revista „Ştiinţă şi Tehnică" şi la colecţia de „Povestiri ştiinţifico-fantastice" se primesc pînă cel mai tîrziu în ziua de 23 a lunii, cu deservirea în a doua lună următoare.

Abonamentele se primesc de către difuzorii de presă din întreprinderi, instituţii şi de la sate, secţiile de difuzare a presei, precum şi de către factorii şi oficiile poştale.

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ - PRETUL 1 LEU

•• FEBRUARIE 1962